

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเก้า

เสียงร้องในยามเที่ยงคืนและบทบาทเชิงพยากรณ์ของโรม:

การเปิดเผยวาระสุดท้ายในพระธรรมดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-04-09

บัดนี้ เรากำลังอยู่บนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ในแง่ของพระธรรมดาเนียล เพราะเราได้มาถึงข้อพระคัมภีร์ที่เป็นตัวแทนของเสียงร้องเที่ยงคืนสำหรับหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันแล้ว ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังระบุถึงการประทับตราขององค์สำคัญซึ่งถูกยกชูขึ้นด้วย นี่คือข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นส่วนจากพระธรรมดาเนียลที่เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้ายและถูกเปิดผนึกออก และเป็นตัวแทนของถ้อยคำของดาเนียลเกี่ยวกับวิโรจน์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งถูกเปิดผนึกเมื่อ “เวลานั้นใกล้แล้ว” ก่อนที่วาระแห่งการทดลองจะสิ้นสุดลงในข้อสิบหกฯ

โรมเป็นผู้สถาปนาในมิตนั้น ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนในข้อสิบสี่ของบทที่สิบเอ็ด ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะพิจารณาโรมอย่างใกล้ชิดเมื่อเราศึกษาข้อสิบเอ็ดถึงข้อสิบห้า เพราะที่ใด “ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ” และหากท่านจะไม่เชื่อ อิสยาห์ บทที่เจ็ด ข้อแปดและเก้า “แน่ทีเดียว ท่านจะไม่ได้รับการสถาปนาไว้”

เออร์ยาห์ สมิต อ้างถึงกฎเชิงพยากรณ์อย่างน้อยสี่ครั้งในหนังสือของเขา *Daniel and the Revelation* กฎนี้ระบุว่า อำนาจหนึ่งซึ่งเป็นประเด็นแห่งคำพยากรณ์จะไม่ถูกระบุไว้ในคำพยากรณ์ จนกว่าจะเข้ามา “เกี่ยวข้อง” กับประชากรของพระเจ้า การอ้างถึงครั้งแรกที่เขากล่าวถึงกฎนี้ เป็นการกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับการนำบาบิโลนเข้าสู่พยานแห่งคำพยากรณ์

“เป็นกฎแห่งการตีความอันปรากฏชัดว่า เราอาจคาดหมายได้ว่าประชาชาติทั้งหลายจะถูกกล่าวถึงในคำพยากรณ์ เมื่อพวกเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับประชากรของพระเจ้ามากถึงเพียงนั้น จนการกล่าวถึงพวกเขากลายเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้บันทึกแห่งประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ครบถ้วนสมบูรณ์”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

อย่างน้อยอีกสามครั้ง สมิตได้กล่าวถึงกฎข้อนี้ และเขาชี้ไปที่ “พันธสัญญา” ของพวกยิวในทั้งสามกรณี แต่ในการอ้างอิงแห่งหนึ่งเขาระบุว่าพันธสัญญานั้นสำเร็จลงในปี 162 ก่อน ค.ศ. ส่วนอีกสองการอ้างอิงสอดคล้องกับนักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ ซึ่งระบุว่าความสำเร็จของ “พันธสัญญา” ระหว่างพวกยิวกับโรมคือปี 161 ก่อน ค.ศ.

“ไม่จำเป็นต้องเตือนผู้อ่านว่า รัฐบาลฝ่ายโลกยังไม่ถูกนำเข้าสู่คำพยากรณ์ จนกว่ารัฐบาลเหล่านั้นจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับประชากรของพระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง กรุงโรมได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชาวยิว ซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้าในเวลานั้น โดยพันธมิตรยิวอันเลื่องชื่อ เมื่อปี 161 ก่อน ค.ศ. 1 Maccabees 8; Josephus’s Antiquities, book 12, chapter 10, section 6; Prideaux, Vol. II, page 166. แต่เจ็ดปีก่อนหน้านั้น คือในปี 168 ก่อน ค.ศ. โรมได้พิชิตมาซิโดเนีย และทำให้ประเทศนั้นเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิของตน ดังนั้น โรมจึงถูกนำเข้าสู่คำพยากรณ์ในขณะที่มันกำลังออกไปจากเขาและแห่งมาซิโดเนียที่ถูกพิชิตนั้น เพื่อไปสู่การพิชิตใหม่ ๆ ในทิศทางอื่น ด้วยเหตุนี้ จึงปรากฏแก่ผู้พยากรณ์ หรืออาจกล่าวได้อย่างเหมาะสมในคำพยากรณ์นี้ ว่าออกมาจากเขาอันหนึ่งของแพะ” Uriah Smith,

Daniel and the Revelation, 175.

แต่สมิธก็ระบุด้วยว่าเป็นปี 162 ก่อนคริสตกาล

“อำนาจเดียวกันนั้นจะต้องตั้งมั่นอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ด้วย และกลืนกินแผ่นดินนั้นเสีย กรุงโรมได้เข้าผูกพันกับชนชาติของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธไมตรี ในปี 162 ก่อน ค.ศ. ซึ่งนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โรมก็มีตำแหน่งอันเด่นชัดอยู่ในปฏิทินแห่งคำพยากรณ์ อย่างไรก็ตาม ไร้มิได้ครอบครองสิทธิอำนาจเหนือแคว้นยูเดียด้วยการพิชิตอย่างแท้จริงจนถึงปี 63 ก่อน ค.ศ.; และแล้วก็เกิดขึ้นในลักษณะต่อไปนี้” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

แล้วเมื่อเขาอ้างถึงเหตุการณ์นั้นเป็นครั้งที่สาม เขากล่าวอีกครั้งว่า 161 ปีก่อนคริสตกาล

“เมื่อได้นำเราผ่านเหตุการณ์ฝ่ายโลกของจักรวรรดิลงมาถึงปลายแห่งเจ็ดสิบสี่ปีแล้ว ผู้พยากรณ์ในข้อ 23 ก็พาเราย้อนกลับไปยังเวลาที่ชาวโรมันได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับประชากรของพระเจ้า โดยทางพันธไมตรีของชาวยิว เมื่อปี 161 ก่อน ค.ศ.; และจากจุดนั้น เราจึงถูกนำลงมาตามลำดับเหตุการณ์โดยตรงจนถึงชัยชนะครั้งสุดท้ายของคริสตจักร และการสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า ชาวยิวซึ่งถูกกษัตริย์ซีเรียบีบบังคับอย่างหนัก ได้ส่งคณะทูตไปยังกรุงโรม เพื่อขอความช่วยเหลือจากชาวโรมัน และเพื่อเข้าผูกพันไว้กับพวกเขาใน ‘พันธไมตรีแห่งมิตรภาพและสัมพันธไมตรี’ 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. ชาวโรมันได้รับฟังคำร้องขอของชาวยิว และได้ประทานกฤษฎีกาแก่พวกเขาฉบับหนึ่ง ซึ่งมีถ้อยคำดังนี้:—”

“กฤษฎีกาของวุฒิสภาว่าด้วยพันธสัญญาแห่งการเกื้อกูลและมิตรภาพกับชนชาติยิว คือ บุคคลใด ๆ ที่อยู่ใต้บังคับของชาวโรมัน จะกระทำสงครามกับชนชาติยิวมิได้ หวังจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่กระทำเช่นนั้นมิได้ ไม่ว่าจะโดยการส่งเสบียงอาหาร เรือ หรือเงินก็ตาม และหากมีการโจมตีใด ๆ ต่อพวกยิว ชาวโรมันจะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาเท่าที่ตนสามารถจะกระทำได้ และในทำนองเดียวกัน หากมีการโจมตีใด ๆ ต่อชาวโรมัน พวกยิวก็จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา และหากพวกยิวประสงค์จะเพิ่มเติมหรือจะตัดสิ่งใดออกจากพันธสัญญาแห่งการเกื้อกูลนี้ ก็ให้กระทำได้โดยความยินยอมร่วมกันของชาวโรมัน และสิ่งเพิ่มเติมใด ๆ ที่ได้กระทำขึ้นดังนี้ ก็ให้มีผลบังคับใช้ ‘กฤษฎีกาฉบับนี้’ โยเซฟัสกล่าว ‘ได้ถูกบันทึกไว้โดยยูโปลิมาส บุตรของยอห์น และโดยยาไซน บุตรของเอลาซาร์ ในเมื่อยูดาสเป็นมหาปุโรหิตของชนชาตินั้น และซีโมน พี่น้องของเขา เป็นแม่ทัพของกองทัพ และนี่เป็นพันธสัญญาฉบับแรกที่ชาวโรมันได้ทำกับพวกยิว และได้ดำเนินการกันในลักษณะนี้” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

ภาระหน้าที่ของข้าพเจ้าไม่ใช่จะอธิบายว่าเหตุใด Smith จึงอ้างถึงปี 162 BC

นอกเสียจากข้อสันนิษฐานของข้าพเจ้าว่าเป็นความผิดพลาดทางการพิมพ์ ประเด็นของข้าพเจ้าอยู่ที่การอ้างถึงการเน้นย้ำที่เขาให้แก่สิ่งซึ่งเขาระบุว่าเป็น “กฎแห่งการตีความที่ปรากฏชัดประการหนึ่งว่า

เราอาจคาดหมายได้ว่าบรรดาประชาชาติจะถูกกล่าวถึงในคำพยากรณ์ เมื่อพวกเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับประชากรของพระเจ้ายาวมาถึงเพียงนั้น จนการกล่าวถึงพวกเขากลายเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้บันทึกแห่งประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ครบถ้วนสมบูรณ์” เมื่อ Smith เน้นย้ำกฎข้อนี้ เขาระบุว่ายิวได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับประชากรของพระเจ้าที่ “พันธไมตรี” ในข้อยี่สิบสาม ในปี 161 BC แต่ Smith ระบุว่าโรมถูกนำเข้าสู่เรื่องเล่าเชิงพยากรณ์เป็นครั้งแรกในปี 200 BC ซึ่งเป็นเวลาสามสิบเก้าปีก่อนปี 161 BC.

บัดนี้มีอำนาจใหม่หนึ่งถูกนำเข้ามา—“พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า”; ตามตัวอักษรแล้ว
ตั้งที่บิชอปนิวตันกล่าวไว้ คือ “พวกผู้ทำลายชนชาติของเจ้า” ณ ดินแดนอันห่างไกลริมฝั่งแม่น้ำไทเบอร์
อาณาจักรหนึ่งได้กำลังบ่มเพาะตนเองด้วยโครงการอันทะเยอทะยานและแผนการอันมืดมน
ในระยะแรกนั้นเล็กและอ่อนแอ

แต่ก็เติบโตขึ้นด้วยความรวดเร็วอันน่าอัศจรรย์ในด้านกำลังและความแข็งแกร่ง ค่อย ๆ
แผ่ขยายออกไปอย่างระมัดระวัง ณ ที่นั้นและที่นี่ เพื่อทดลองกำลังของตน
และทดสอบความแข็งแรงแห่งแขนสงครามของตน จนเมื่อสำนักในอำนาจของตนแล้ว
มันก็ชูศีรษะขึ้นอย่างองอาจท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งพิภพ
และยึดกุมหางเสือแห่งกิจการของพวกเขาไว้ด้วยมืออันมีอาจต้านทานได้ นับแต่นั้นมา
นามของกรุงโรมก็ปรากฏอยู่บนหน้าประวัติศาสตร์
ถูกกำหนดไว้ให้ควบคุมกิจการของโลกตลอดหลายยุคหลายสมัย
และใช้อิทธิพลอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติแม้จนถึงกาลอวสาน.

“โรมได้กล่าวขึ้น; และในไม่ช้า ซีเรียและมาซิโดเนียก็พบว่าภาพแห่งความฝันของตนกำลังเปลี่ยนโฉมไป
ชาวโรมันได้เข้าแทรกแซงเพื่อสนับสนุนกษัตริย์หนุ่มแห่งอียิปต์
โดยตัดสินใจแน่วแน่ว่าเขาจะต้องได้รับการคุ้มครองจากความพินาศซึ่งอันที่โศกและฟิลิปได้วางแผนไว้
นี่คือปี 200 ก่อนคริสตกาล และเป็นหนึ่งในการแทรกแซงครั้งสำคัญช่วงแรก ๆ
ของชาวโรมันในกิจการของซีเรียและอียิปต์” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

โรมถูกนำเข้าสู่ลำดับเรื่องแห่งคำพยากรณ์เป็นครั้งแรกในปี 200 ก่อนคริสตกาล และการปรากฏนั้นในข้อสิบสี่
เป็นการอ้างถึงโรมที่สำคัญที่สุดในพระธรรมดาเนียลทั้งเล่ม
เพราะเป็นข้อพระคัมภีร์ที่กำหนดให้โรมเป็นสัญลักษณ์ซึ่งสถาปนาในมิตินั้นเอง
เหตุใดสมิธจึงสามารถเน้นกฎแห่งคำพยากรณ์เช่นนั้น แล้วจึงอ้างถึงปี 161 ก่อนคริสตกาล
ขณะเดียวกันก็ยิ่งระบุว่าปี 200 ก่อนคริสตกาลเป็นจุดที่อำนาจของโรม “ถูกนำเข้ามา” นั้น
มิใช่ปัญหาที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะแก้ไข หากข้าพเจ้ามีคำถามที่จำเป็นต้องได้รับการคลี่คลาย
คำถามนั้นก็คือว่า กฎตั้งที่สมิธได้กำหนดไว้ นั้น ใช้ได้จริงหรือไม่ หากใช้ได้จริง
ข้าพเจ้าก็จะโต้แย้งว่าข้อสิบสี่จะต้องมีความเชื่อมโยงกับพวกยิว ซึ่งเกิดขึ้นก่อนพันธสัญญาแห่งปี 161
ก่อนคริสตกาล

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าประวัติศาสตร์ในข้อสิบสามถึงสิบห้า นั้น
กำลังระบุถึงประวัติศาสตร์ในยุคสุดท้ายเมื่อโรมแห่งสันตะปาปาแทรกตัวเข้าสู่ประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์
และนางกระทำเช่นนั้นโดยเกี่ยวข้องกับสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้าในประวัติศาสตร์นั้น
เนื่องจากพระเยซูทรงยกภาพจุดจบด้วยจุดเริ่มต้นอยู่เสมอ ปี 200 ก่อนคริสตกาล
เมื่อโรมนอกศาสนาเข้ามาในประวัติศาสตร์
จึงต้องมีความเชื่อมโยงกับประชากรของพระเจ้าในประวัติศาสตร์นั้นด้วย ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงเห็นพ้องกับกฎของสมิธ แม้ว่าเราจะไม่พบความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างโรมกับพวกยิวในปี 200
ก่อนคริสตกาลก็ตาม

ข้อสิบเอ็ดและสิบสองระบุถึงชัยชนะและผลสืบเนื่องของยุทธการที่ราฟิอา ซึ่งเกิดขึ้นในปี 217 ก่อนคริสตกาล
ระหว่างจักรวรรดิเซลูซิด ซึ่งนำโดยอันติโอคัสที่ 3 มังกุส หรือ “มหาราช” กับราชอาณาจักรปโตเลมีแห่งอียิปต์
ซึ่งนำโดยกษัตริย์ปโตเลมีที่ 4 ฟีโลปาเตอร์ ยุทธการครั้งนี้เกิดขึ้นท่ามกลางการต่อสู้เพื่อควบคุมโคเอเล-ซีเรีย
(ซีเรียตอนใต้) และปาเลสไตน์ตอนใต้ ซึ่งเป็นดินแดนที่ราชอาณาจักรปโตเลมีและเซลูซิดต่างช่วงชิงกัน
ชัยชนะของปโตเลมีที่ 4 ฟีโลปาเตอร์ ณ ราฟิอา
ทำให้พระองค์สามารถรักษาการควบคุมโคเอเล-ซีเรียและปาเลสไตน์ตอนใต้ไว้ได้ช่วงระยะเวลาหนึ่ง

ยุทธการที่พาเนียม ซึ่งเกิดขึ้นสิบเจ็ดปีต่อมาในปี 200 ก่อนคริสตกาล อันเป็นที่รู้จักอีกชื่อหนึ่งว่า ยุทธการแห่งภูเขาพาเนียม หรือยุทธการแห่งพาเนอัส เป็นการสู้รบระหว่างจักรวรรดิเซลูซิด ซึ่งนำโดยกษัตริย์อันติโอคัสที่ 3 กับราชอาณาจักรปโตเลมีแห่งอียิปต์ ซึ่งนำโดยกษัตริย์ปโตเลมีที่ 5

สามสิบเจ็ดปีต่อมา ในปี 167 ก่อนคริสตกาล การกบฏมัคคาบี ซึ่งเป็นการลุกฮือของชาวยิวเพื่อต่อต้านความพยายามของจักรวรรดิเซลูซิดที่จะปราบปรามการถือปฏิบัติทางศาสนาของชาวยิวและบังคับใช้วัฒนธรรมเฮลเลนนิสต์ ได้เริ่มขึ้นที่เมืองโมเดอิน เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในแคว้นยูเดีย ในบริเวณที่ปัจจุบันคือประเทศอิสราเอล

เหตุการณ์ที่กล่าวถึงนั้นเกี่ยวข้องกับอันติโอคัสที่ 4 เอพิฟานีส ผู้ปกครองชาวกรีกแห่งราชวงศ์เซลูซิดผู้ฉาวโฉ่ ซึ่งได้บังคับใช้ธรรมเนียมแบบเฮลเลนนิสต์กันอย่างเข้มงวดแก่ประชากรชาวยิว รวมทั้งการห้ามประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของชาวยิวและการลบหลู่พระวิหารในเยรูซาเล็ม ด้วยความพยายามที่จะบังคับใช้พระราชกฤษฎีกาของตน อันติโอคัสได้ส่งผู้แทนไปยังเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ เพื่อบีบบังคับให้ชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่นปฏิบัติตามคำสั่งของเขา

ที่เมืองโมเดอิน เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของราชวงศ์เซลูซิดได้มาถึงเพื่อบังคับใช้พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ โดยสั่งให้ชาวยิวผู้เป็นชาวเมืองเข้าร่วมพิธีกรรมของคนต่างศาสนาและถวายเครื่องบูชาแด่เทพเจ้ากรีก มัทธาธิอัส ปุโรหิตชาวยิวผู้ซื่อสัตย์คนหนึ่ง ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้น และได้สั่งหารทั้งชาวยิวคนหนึ่งที่กำลังออกมาจะถวายเครื่องบูชา และเจ้าหน้าที่ของราชวงศ์เซลูซิด การกระทำอันเป็นการทำหายนี้นองมัทธาธิอัสและครอบครัวของท่าน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการกบฏมัคคาบีต่อการปกครองของราชวงศ์เซลูซิด

มัทธาธิอัสและบุตรชายทั้งห้าของเขา รวมทั้งยูดาส มัคคาบี ได้หลบหนีไปยังภูเขาและเริ่มทำสงครามกองโจรต่อต้านกองกำลังเซลูซิด ในที่สุดการกบฏก็ทวีความเข้มแข็งและได้รับการสนับสนุนมากขึ้น นำไปสู่ชัยชนะทางทหารหลายครั้งเหนือพวกเซลูซิด

เหตุการณ์ที่โมเดอินในปี 167 ก่อน ค.ศ. เป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญในประวัติศาสตร์ยิว โดยเป็นจุดเริ่มต้นของการกบฏมัคคาบีและการต่อสู้เพื่อเสรีภาพทางศาสนาและเอกราชจากการปกครองของต่างชาติ การถวายพระวิหารหลังที่สองในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่มีการเฉลิมฉลองในเทศกาลฮานุกกะห์ เกิดขึ้นในปี 164 ก่อน ค.ศ. คือสามปีก่อน "พันธสัญญา" ในข้อยี่สิบสาม

หลังจากยึดเยรูซาเล็มและพระวิหารกลับคืนมาแล้ว พวกมัคคาบีได้ชำระพระวิหารให้พ้นจากมลทินของคนนอกศาสนา และฟื้นฟูให้กลับสู่การใช้ในทางศาสนาที่ถูกต้องตามสมควร ตามประเพณีเล่าว่า พวกเขาพบน้ำมันบริสุทธิ์ที่ได้รับการถวายเพียงขวดเดียว ซึ่งมีพอสำหรับจุดคั่นประทีปเจ็ดกิ่งได้เพียงวันเดียวเท่านั้น แท้จริงแล้ว ไม่มีพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์ร่วมสมัยใดเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น และกว่าจะจนถึงคริสต์ศตวรรษที่หก เรื่องเล่าของยิวนี้จึงปรากฏในวรรณกรรม ซิสเตอร์ไวต์เปรียบเทียบกับคริสตจักรยิวที่ละทิ้งความเชื่อกับคริสตจักรคาทอลิก โดยเน้นเป็นพิเศษว่าคริสตจักรทั้งสองตั้งศาสนายูบถธรรมเนียมและประเพณีของมนุษย์ เช่นเดียวกับบรรดาปาฏิหาริย์ที่ถูกแต่งขึ้นมากมาย ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรภายใต้อำนาจพระสันตะปาปา เรื่องเล่าว่าน้ำมันหนึ่งวันคงอยู่ได้แปดวันนั้นก็ไม่พยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์เช่นกัน

ข้อสิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ระบุถึงสงครามครั้งแรกในบรรดาสองสงครามของข้อสิบสิบ ซึ่งก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าได้ระบุว่าเป็นสงครามสามครั้งของสงครามเย็น ตลอดจนเป็นสงครามตัวแทนสามครั้งด้วย ฟิน้องสตรีท่านหนึ่งได้ตั้งคำถามต่อการที่ข้าพเจ้ากำหนดให้สงครามยูเครน ซึ่งเป็นสงครามครั้งที่สองในสามครั้งนี้ เป็นสงครามเย็น เพราะตั้งที่นางได้ชี้ไว้อย่างถูกต้องแล้วว่า มีความตายและความพินาศอย่างมากมาย สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียกไว้ในบทความก่อนหน้านี้ว่าสามสงครามของ "สงครามเย็น" นั้น ถูกนิยามด้วยถ้อยคำดังกล่าวเพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างสงครามทั้งสามนี้กับสงครามโลกทั้งสามครั้งซึ่งเกิดขึ้นระหว่างประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกในวิภรณ์บทที่สิบสาม สงครามทั้งสามนี้เป็นสงครามตัวแทน และได้ถูกนิยามในลักษณะนั้นด้วยเช่นกัน

ข้าพเจ้าตั้งใจจะระบุการสู้รบทั้งสามนั้นต่อไปในบทความเหล่านี้ว่าเป็น "การสู้รบทั้งสามของข้อสิบสิบ" หรือสงครามตัวแทน เพื่อขจัดความไม่สอดคล้องกันของการเรียกสงครามร้อนว่าสงครามเย็น ตามคำนิยามของข้าพเจ้า การสู้รบทั้งสามของข้อสิบสิบไม่รวมถึงการสู้รบในปี 1798 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข้อสิบสิบ แต่หมายถึงเฉพาะการสู้รบสามครั้งตั้งแต่เวลาแห่งอาสนาในปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์แห่งข้อสิบสิบเอ็ดเท่านั้น การสู้รบทั้งสามนี้ควรถูกระบุอย่างถูกต้องยิ่งกว่าว่าเป็นสงครามตัวแทน ซึ่งดำเนินสำเร็จภายในบริบทของสงครามระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือกับกษัตริย์ฝ่ายใต้ ซึ่งในประวัติศาสตร์ของข้อสิบสิบนั้น เป็นตัวแทนของสงครามระหว่างคาทอลิกนิยม (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ) กับคอมมิวนิสต์นิยม (กษัตริย์ฝ่ายใต้)

ศึกแรกในบรรดาศึกทั้งสามนั้นชี้ให้เห็นชัยชนะของคาทอลิกเหนือคอมมิวนิสต์ในปี 1989 เมื่อสันตะปาปาได้รวมมือกับกองทัพตัวแทนของตน ซึ่งมีสหรัฐอเมริกาเป็นสัญลักษณ์ ในการกวาดล้างสหภาพโซเวียตในปี 1989 แม้ว่ารัสเซียซึ่งเป็นศิระะ (หรือ "ป้อมปราการ") ยังคงตั้งมั่นอยู่ก็ตาม สงครามยูเครนในปัจจุบันก็เป็นการสู้รบระหว่างคาทอลิกกับคอมมิวนิสต์อีกครั้งหนึ่ง โดยสันตะปาปาใช้รัฐบาลยูเครนเป็นตัวแทนของตนในการต่อต้านรัสเซีย พร้อมทั้งได้รับการสนับสนุนจากอำนาจตัวแทนเดิมของสันตะปาปา คือสหรัฐอเมริกา รวมถึงโลกตะวันตกสายโลกาภิวัตน์ส่วนที่เหลือด้วย สงครามนั้นได้รับการแสดงไว้ในข้อ 11 และ 12 และชี้ให้เห็นว่าคอมมิวนิสต์ (รัสเซีย) จะมีชัยเหนือคาทอลิก.

สงครามตัวแทนครั้งที่สามในบรรดาสองครั้งนั้นปรากฏอยู่ในข้อที่สิบห้า คือยุทธการแห่งพานิเยม สงครามนั้นเกิดขึ้นระหว่างอาณาจักรโปโตเลมี (กษัตริย์แห่งทิศใต้) กับอาณาจักรเซลูซิด (กษัตริย์แห่งทิศเหนือ) ในสงครามครั้งนั้น กองทัพตัวแทนของคาทอลิกก็เป็นสหรัฐอเมริกาอีกครั้งหนึ่ง

ในการสงครามครั้งแรกในปี 1989 กองทัพตัวแทนของเขาแห่งสาธารณรัฐของสหรัฐอเมริกาถูกสันตะปาปาใช้เพื่อล้มโครงสร้างทางการเมืองของสหภาพโซเวียต ขณะเดียวกันก็ยังคงปล่อยให้ศิระะของมัน (รัสเซีย) คงอยู่โดยไม่ถูกแตะต้อง ในสงครามครั้งที่สอง ซึ่งคือสงครามยูเครน กองทัพตัวแทนของพวกเขาจะถูกปราบชัยโดยรัสเซีย ในสงครามครั้งที่สาม สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นกองทัพตัวแทนของสันตะปาปาอีกครั้งหนึ่ง จะพิชิตกษัตริย์แห่งทิศใต้ได้อีกครั้ง।

การรบทั้งสามมีลายพระหัตถ์ของ "ความจริง"

โดยที่การรบครั้งแรกและครั้งสุดท้ายนั้นดำเนินการโดยกองทัพตัวแทนผู้มีชัยชนะของสหรัฐอเมริกา ในการรบครั้งแรก ศิระะของกษัตริย์แห่งทิศใต้ยังคงอยู่ครบถ้วน และในการรบครั้งที่สาม กองทัพตัวแทนของสหรัฐอเมริกาก็กลายเป็นศิระะของกษัตริย์แห่งทิศใต้ กองทัพตัวแทนที่สองนั้นเป็นกองทัพตัวแทนของสันตะปาปาในการสงครามโลกครั้งที่สองด้วยเช่นกัน ในทั้งสองกรณี กองทัพตัวแทนของลัทธินาซีเคยเป็นและจะถูกพิชิต

สันตะปาปาปราบศัตรูทั้งสี่ของนางลงได้อย่างสมบูรณ์ก่อนถึงข้อสิบหก เมื่อสหภาพสามฝ่ายได้บรรลุผลสำเร็จ

“ปโตเลมี [ปูติน] ขาดความสุขมรอบคอบที่จะใช้ประโยชน์จากชัยชนะของตนได้อย่างเหมาะสม หากเขาได้ติดตามผลแห่งความสำเร็จนั้นต่อไป เป็นไปได้มากกว่าเขาคงได้กลายเป็นเจ้านายเหนือราชอาณาจักรทั้งหมดของอันติโอคัส; แต่ด้วยความพอใจเพียงการชมเชยและการคุกคามอยู่ไม่กี่ครั้ง เขาจึงทำสันติภาพเพื่อจะได้ปล่อยตนให้หมกมุ่นอยู่กับการสนองตัณหาอันต่ำช้าเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานของตนโดยปราศจากการรบกวนและการควบคุมใด ๆ ดังนั้น ครั้นพิชิตศัตรูของตนได้แล้ว เขากลับพ่ายแพ้แก่ความชั่วช้าของตนเอง และด้วยการลี้ภัยนามอันยิ่งใหญ่ซึ่งเขาอาจสถาปนาขึ้นได้ เขาจึงใช้เวลาไปกับการเลี้ยงฉลองและการลามกอนาจาร”

“ใจของเขาถูกยกขึ้นเพราะความสำเร็จของตน แต่เขาหาได้เข้มแข็งขึ้นเพราะสิ่งนั้นไม่; เพราะการใช้ความสำเร็จนั้นอย่างไรเกียรติของเขาเอง ได้เป็นเหตุให้ไฟรฟ้าประชากรของตนกบฏต่อเขา”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

พยานประการที่สองว่าชัยชนะของปูตินเป็นเครื่องหมายถึงจุดจบของเขา คือกรณีของอัสซีเรียที่ กษัตริย์แห่งอาณาจักรยูดาห์ฝ่ายใต้ ผู้ซึ่งใจของเขาก็ถูกยกขึ้นด้วยชัยชนะทางทหารของตนเช่นกัน และภายหลังนั้น เช่นเดียวกับปโตเลมี ได้พยายามกระทำการของปุโรหิตในสถานนมัสการ และถูกตีด้วยโรคเรื้อนและถูกปลดจากอำนาจโดยทันที
ชัยชนะของปูตินในสงครามยูเครนเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นแห่งจุดจบของเขาในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้ (กษัตริย์แห่งลัทธิเทวนิยม)
จุดจบของเขาถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ด้วยจุดเริ่มต้นของกษัตริย์ฝ่ายใต้เชิงพยากรณ์ในข้อที่สี่สิบ (ฝรั่งเศส) ซึ่งชี้ให้เห็นการปฏิวัติที่โค่นล้มผู้นำลง ดังที่เกิดขึ้นกับปโตเลมี
จุดจบของปูตินยังถูกแสดงแทนไว้ด้วยการสิ้นสุดของสหภาพโซเวียต ซึ่งผู้นำ (กอร์บาชอฟ) ได้ยุบสหภาพโซเวียต และในทันทีนั้นก็เข้ารับตำแหน่งงานกับองค์การสหประชาชาติ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งโลกาภิวัตน์และลัทธิเทวนิยมแห่งยุคสุดท้าย คือกษัตริย์ฝ่ายใต้ ภายหลังชัยชนะของปูตินในยูเครน เขายังถูกทำให้เป็นแบบอย่างโดยนโปเลียนที่วอเตอร์ลู และการเนรเทศที่ตามมา; และโดยกษัตริย์อัสซีเรียด้วย พร้อมโรคเรื้อนของท่านและการเนรเทศที่ตามมา ตลอดจนถึงจุดจบอันมีนเมาของปโตเลมี และจุดจบของสหภาพโซเวียตในปี 1989.

ยุทธการที่พานิอุมเกิดขึ้นในปี 200 ก่อนคริสตกาล และในปีเดียวกันนั่นเอง โรมก็ได้แทรกแซงเข้าสู่ประวัติศาสตร์อย่างเปิดเผย
การเข้ามาของโรมในลำดับเรื่องเชิงพยากรณ์เกิดขึ้นก่อนการพิชิตกรุงเยรูซาเล็มซึ่งถูกแทนไว้ในข้อที่สิบหก และสำเร็จเป็นจริงในปี 63 ก่อนคริสตกาล ในเวลาที่โรมประกาศตนว่าเป็นผู้พิทักษ์กษัตริย์เยอาร์วียในอียิปต์ ในสงครามครั้งที่สามของข้อที่สี่สิบ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้
สันตะสำนักจะสอดแทรกตนเองเข้าสู่ประวัติศาสตร์อีกครั้ง โดยสร้างทำเป็นผู้คุ้มครองรัสเซีย ในเวลาเดียวกันนั้น เซลุคัส ในฐานะแบบฉบับ ได้เอาชนะปโตเลมีในยุทธการที่พานิอุม
ดังนั้นจึงชี้ให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกา
ซึ่งเป็นกองทัพตัวแทนของสันตะสำนักในสงครามครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของข้อที่สี่สิบ จะเป็นฝ่ายเอาชนะ “อียิปต์” (กษัตริย์ฝ่ายใต้)

ในปี 200 ก่อนคริสตกาล เราพบตำแหน่งสันตะปาปาในเชิงสัญลักษณ์ ขณะที่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเรเริ่มขับร้องบทเพลงแห่งการล่วงประเวณีของนางล่วงหน้าก่อนสหภาพสามประการ ณ
กฎหมายวันอาทิตย์ของข้อสิบหก ในเวลาเดียวกันนั้น สหรัฐอเมริกาได้รับชัยชนะเหนือสหประชาชาติ จึงทำให้ตำแหน่งของตนมั่นคงในฐานะกษัตริย์เอกแห่งกษัตริย์ทั้งสิบ

พลวัตทั้งปวงของสหภาพสามประการซึ่งบรรลุผล ณ กฎหมายวันอาทิตย์นั้น ได้ถูกกำหนดลงแล้วก่อนถึงข้อสิบหก

โครงสร้างทางการเมืองของอำนาจมั่งกร ดังที่เป็นภาพแทนโดยองค์การสหประชาชาติ ในข้อสิบหก เห็นพ้องที่จะมอบโครงสร้างทางการเมืองของตนให้แก่สัตว์ร้าย แต่ก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น สันตะสำนักจะพิชิตศาสนาของมั่งกรเสียก่อน ลัทธินอกศาสนาต้องถูกนำออกไปอีกครั้งหนึ่ง โปรเตสแตนต์ถูกกำจัดออกไปในสมัยเรแกน ในสงครามครั้งแรกของข้อสิบ และในสมัยของประธานาธิบดีรีพับลิกันคนสุดท้าย ศาสนาของมั่งกรก็จะถูกทำให้อยู่ใต้บังคับของศาสนาคาทอลิกด้วยเช่นกัน ดังที่เคยเป็นมาแล้วในปี ค.ศ. 508 กระบวนการจัดการต่อต้านทางศาสนาใด ๆ ต่อการที่สันตะสำนักจะถูกสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ เริ่มต้นขึ้นในสมัยเรแกน และสิ้นสุดลงในสมัยทรัมป์ การต่อต้านของโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามต่อคาทอลิกถูกขจัดไปในสงครามครั้งแรกของข้อสิบ และการต่อต้านของลัทธิจิตวิญญาณนิยมจะถูกขจัดไปในสงครามครั้งสุดท้ายของข้อสิบ

ภายในปฏิสัมพันธ์อันซับซ้อนเดียวกันของเหตุการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ โปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อจะต้องสถาปนาตนขึ้นเป็นอำนาจทางศาสนาและการเมืองเหนือกษัตริย์ทั้งสิบแห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเจ็ด ดังนั้น ยุทธการแห่งพายุเนมจึงกำลังชี้ให้เห็นถึงเวลาที่สหรัฐอเมริกาจะมีชัยเหนือสหประชาชาติ ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ของข้อที่สิบหกเล็กน้อย

เป็นกฎที่ตั้งมั่นของคำพยากรณ์ว่า พญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ต่างก็มีลักษณะเฉพาะทางคำพยากรณ์ของตนเอง ลักษณะเฉพาะทางคำพยากรณ์ประการหนึ่งคือ สัตว์ร้าย (คาทอลิกนิยม) นั้น ในทางคำพยากรณ์ถูกระบุว่าอยู่ ณ กรุงโรมเสมอ ผู้พยากรณ์เท็จนั้น ในทางคำพยากรณ์ถูกระบุว่าอยู่ในสหรัฐอเมริกาเสมอ แต่สำหรับพญานาคนั้น ลักษณะเฉพาะของสถานที่ซึ่งพญานาคถูกระบุว่าอยู่ในทางคำพยากรณ์ก็คือ มันเคลื่อนไปอยู่เสมอ พญานาคเริ่มต้นในสวรรค์ จากนั้นมาถึงสวนเอเดน และในที่สุดพญานาคก็ถูกระบุว่าอยู่ในอียิปต์

จงกล่าวและว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกษัตริย์ เราต่อสู้เจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นมั่งกรใหญ่ซึ่งนอนอยู่ท่ามกลางลำน้ำของตน ผู้ซึ่งได้กล่าวว่า แม่น้ำของข้าเป็นของข้าเอง และข้าได้สร้างมันขึ้นเพื่อตัวข้าเอง เอเสเคียล 29:3

ที่ตั้งเชิงพยากรณ์ของพญานาคได้ย้ายไป ในสมัยของยอห์น ที่นั่งของพญานาคซึ่งเป็นภาพแทนพระที่นั่งของมัน ถูกระบุว่าอยู่ในเปอร์แกมอส

และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์แกมอสว่า พระองค์ผู้ทรงมีพระแสงดาบคมสองคมตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า และรู้ว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ใด คือที่ซึ่งเป็นที่นั่งของซาตาน และเจ้ายึดมั่นในนามของเรา และมีได้ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในวันเหล่านั้นเมื่ออันทียิปัส พยานผู้ซื่อสัตย์ของเรา ถูกประหารท่ามกลางพวกเจ้า ในที่ซึ่งซาตานอาศัยอยู่นั้น วิวรณ์ 2:12, 13

ธรรมเนียมปฏิบัติของโรมนอกรีตคือการนำเทพเจ้าทั้งปวงของบรรดาศาสนานอกรีตซึ่งพวกเขาได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับตัวกลับมายังกรุงโรม และให้มีตัวแทนของเทพเหล่านั้นอยู่ในวิหารแพนธีออน ด้วยเหตุนี้เอง ดาเนียลจึงบันทึกว่า "ที่สถานบริสุทธิ์ของเขาถูกเหยียดลง" ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของโรมนอกรีตคือกรุงโรม ซึ่งถูกคอนสแตนตินทำให้เสื่อมอำนาจลงในปี ค.ศ. 330 แต่สถานบริสุทธิ์ที่อยู่ "ใน" กรุงโรมคือวิหารแพนธีออน โดย Pan-Theon มีความหมายว่า "วิหารแห่งเทพเจ้าทั้งปวง" ชาวโรมันได้ย้ายที่ตั้งแห่งบัลลังก์ของซาตานจากเปอร์แกมอสไปยังวิหารแพนธีออน

ซิสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่าโรมนอกรีตคือพญานาค

“ฉะนั้น ในขณะที่มั่งกรนั้น โดยความหมายหลักแล้วเป็นตัวแทนของซาตาน แต่ในความหมายรอง มันก็เป็นสัญลักษณ์ของโรมนอกรีตด้วย” สงครามครั้งยิ่งใหญ่, 439.

โรมนอกรีตถูกแบ่งออกเป็นสิบประชาชาติ

และฝรั่งเศสได้กลายเป็นกษัตริย์แห่งทิศใต้เมื่อได้นำลัทธิอเทวนิยมของอียิปต์เข้ามาในช่วงการปฏิวัติฝรั่งเศส

ภายในปี 1917 พญานาคได้ย้ายจากฝรั่งเศสไปยังรัสเซีย ซอสิบเป็นตัวแทนของปี 1989

และซอสิบเอ็ดกับซอสิบสองเป็นตัวแทนของสงครามแห่ง “พรมแดน” (ราฟิอาและยูเครน)

และสงครามแห่งพายุเป็นตัวแทนของขั้นที่สามซึ่งสันตะปาปากระทำให้สำเร็จ

ขณะที่นางทำให้สหภาพสามประการมั่นคงในซอสิบหก สิ่งนี้เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของซอสิบ

เราจะศึกษาต่อเรื่องนี้ในบทความถัดไป

ครั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมายังเขตแดนเมืองซีซารียา ฟิลิปปี [Panium]

พระองค์ได้ตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “มนุษย์ทั้งหลายกล่าวว่าเรา บุตรมนุษย์ เป็นผู้ใด”

พวกเขาจึงทูลว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์

หรือคนหนึ่งคนใดในพวกผู้พยากรณ์” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”

ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ซีโมน บารโยนาเอ๋ย ท่านเป็นสุข

เพราะว่ามีไซเเนอแห่งและเลือดที่สีแดงเรื่องนี้แก่ท่าน แต่เป็นพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์

และเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้

และประตูนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหาไม่ได้ และเราจะมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน

สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็ถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์

และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะปลดออกในแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็ถูกปลดออกในสวรรค์”

แล้วพระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกของพระองค์มิให้บอกผู้ใดว่าพระองค์คือพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่นั้นมา

พระเยซูทรงเริ่มสำแดงแก่เหล่าสาวกของพระองค์ให้เห็นว่า พระองค์จำต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

และทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้ใหญ่ พวกมหาปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และถูกฆ่าเสีย

และในวันที่สามจะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ มัทธิว 16:13-21.